
**URBAN BÅVESTAM
ANDERS LINDBLAD**

**Till frågan om bolagsstämman har en oskriven
exklusiv kompetens – ävensom frågan om
stämman i så fall har ensamrätt att besluta om
avnotering**

2007-08 NR 1



SÄRTRYCK UR JURIDISK TIDSKRIFT

Till frågan om bolagsstämman har en oskriven exklusiv kompetens – ävensom frågan om stämman i så fall har ensamrätt att besluta om avnotering

1. Inledning

I en artikel i nr 4 av JT 2006–07 framför advokaten Sofie Krook sin uppfattning att ett beslut om avnotering (eller notering) av ett bolags aktier enligt gällande rätt inte kan fattas av styrelsen, utan att det tillhör bolagsstämmans exklusiva kompetensområde.¹ I artikeln åberopas förarbetsuttalanden och doktrin som kan sägas stödja tanken. Krook väljer dock att behandla de framförda ståndpunkter och de argument som talar emot hennes slutsats mycket sparsamt. Vi avser därför att här ta upp några av dessa. Som skall utvecklas i det följande kan enligt vår mening en fråga om avnotering mycket väl avgöras av styrelsen utan stämmans inblandning.² Först kommenteras dock nedan den väsentligt större och intressantare fråga som Krook tar upp i sin artikel – och som är avgörande för hennes slutsats – nämligen om det existerar en oskriven exklusiv stämmokompetens.

2. Finns det en oskriven exklusiv stämmokompetens?

Frågan, om det utöver det område för stämmans exklusiva kompetens som uttryckligen stadgas i aktiebolagslagen också finns frågor som endast stämman kan avgöra trots att det inte framgår av lagen, har länge varit omdiskuterad.³ Här finns inte utrymme att redogöra för alla de åsikter och argument som framförts i frågan, men väl att diskutera några av dem som Krook valt att inte ta upp.

¹ Krook, S., Avnotering av aktier registrerade på en börs eller annan marknadsplats – bolagsstämmo- eller styrelsefråga?, JT 2006–07 s. 854 ff.

² För enkelhets skull talar vi här enbart om avnotering (och notering) av ett bolags aktier, men vad som här anförs gör sig gällande på samma sätt ifråga om avregistrering (och inregistrering).

³ Den uppmärksammades första gången redan av Johan Hagströmer i hans bok Om aktiebolag enligt svensk rätt, 1872, s. 241. Förutom den senare litteratur till vilken Krook hänvisar kan också nämnas Dotevall, R., Skadeståndsansvar för styrelseledamot och verkställande direktör, 1989, s. 172 ff. och d.s., Bolagsledningens skadeståndsansvar, 1999, s. 79 ff.

Utgångspunkten är att bolagsstämman *skall* besluta i de frågor som enligt aktiebolagslagen (2005:551; ”ABL” i det följande) uttryckligen ankommer på stämman och att stämman *får* besluta i nästan varje annan fråga som rör bolaget. De beslut som undantas från stämmans kompetens är de som enligt ABL endast kan fattas av styrelsen.

Omvänt gäller att styrelsen skall besluta i frågor som enligt ABL ankommer på styrelsen och att den får besluta i frågor som inte enligt ABL ankommer på stämman. Då stämman är överordnad styrelsen gäller givetvis att om stämman väljer att avgöra en fråga, får styrelsen inte sätta sig över stämmans beslut. Det är också fullt möjligt för stämman att på förhand bestämma att en viss fråga eller en viss typ av frågor skall beslutas av stämman.⁴ Den begränsningen gäller dock att stämman inte får begränsa styrelsens handlingsfrihet så mycket att styrelsen inte kan fylla sin funktion som högsta förvaltningsorgan.

Stämmans makt, såsom den kommer till uttryck i ABL, är således mycket stor.

Håkan Nials uppsats från 1976, som Krook tar sitt avstamp i, kan anses vara upphovet till den moderna diskussionen kring frågan om det utöver stämmans i lag angivna exklusiva kompetens också finns en oskriven exklusiv stämmokompetens. Nial skrev där att

”det knappast [vore] följdriktigt om styrelsen kunde utan stämmans samtycke företaga åtgärder som är av sådan beskaffenhet eller betydelse för bolaget att de ligger utanför den normala affärsverksamheten” och vidare att det ”synes med lagens anda och mening bäst förenligt att sådana extraordinära åtgärder skall underställas stämman och inte avgöras av styrelsen på egen hand”.⁵

Om detta verkligen var Nials uppfattning kan emellertid sättas ifråga. I sin bok *Svensk associationsrätt i huvuddrag* skrev han nämligen att

”om [en åtgärd] inte enligt författningen eller ett föregående beslut av stämman skall ställas under stämmans prövning, och om det inte finns anledning anta att stämman skulle motsätta sig åtgärden, kan det [...] ej anses föreligga någon ovillkorlig skyldighet för styrelsen att inhämta stämmans mening i ärendet”.⁶

Som Krook också nämner har Svante Johansson givit uttryck för uppfattningen att stämman bör ges beslutanderätt i ärenden som till sina faktiska verkningar är likartade dem som följer av frågor som enligt lagen ligger under stämmans exklusiva kompetens.⁷ Det bör dock noteras att författarna till Norstedts ABL-

⁴ Så kan ske genom stämmobeslut eller genom föreskrift i bolagsordningen – något som idag dock torde vara ovanligt.

⁵ Nial, H., Till frågan om kompetensfördelningen mellan stämman och styrelse i aktiebolag i *Festskrift till Knut Rodhe*, 1976, s. 329 ff. (”Nial, Festskrift till Rodhe” nedan), s. 341.

⁶ Nial, H. *Svensk associationsrätt i huvuddrag*, 5 uppl., 1991, s. 109. Se även de tidigare upplagorna av boken.

⁷ Johansson, S., *Bolagsstämma*, 1990, s. 161. Se även Johansson, S., *Nials svensk associationsrätt i huvuddrag*, 9 uppl., 2007, s. 123 f.

kommentar, däribland Johansson själv, menar att det i alla fall ”i viss utsträckning” är oklart om någon oskriven exklusiv stämmokompetens alls existerar.⁸

Värdefullt i sammanhanget kan vara att ställa sig frågan vilken innebörd existensen av en oskriven exklusiv stämmokompetens skulle ha. Rimligen bör den vara att de åtgärder som skulle falla inom detta område inte omfattas av styrelsens förvaltningsrätt enligt 8 kap. 4 § 1 st. ABL. Vad skulle då det innebära? Ja, det skulle kunna ha betydelse dels för styrelsens möjligheter att binda bolaget i förhållande till tredje man, dels för styrelsens skadeståndsansvar.

Beträffande rättsverkan mot tredje man kan det ligga nära till hands att anta att åtgärder som skulle falla inom en oskriven exklusiv stämmokompetens skall behandlas som ett behörighetsöverskridande av styrelsen i enlighet med 8 kap. 42 § 1 st. 1 p. ABL.⁹ I så fall vore rättsföljden alltid ogiltighet. Mot bakgrund av att bestämmelsen uttryckligen anger att fråga skall vara om överskridanden av behörighet i strid med bestämmelserna i ABL – en föreskrift som följer av tvingande EG-rätt – bör detta ändå vara uteslutet.¹⁰

En möjlighet vore då att behandla kompetensöverskridandet jämlikt grunderna för 8 kap. 42 § 1 st. 2 p. eller 2 st. ABL. Trots att det skulle röra sig om en åtgärd i strid med den legala funktionsfördelningen ligger det i det valet närmast till hands att behandla förfarandet på samma sätt som de befogenhetsöverskridanden som avses i 2 st. 2 p. Det framstår nämligen som systematiskt mest riktigt att behandla överträdelsen likadant som om fråga varit om en överträdelse av en föreskrift som meddelats av stämman eller i bolagsordningen,¹¹ och inte som de kompetensöverskridanden som fordrar tredje mans goda tro för bundenhet. Rättsföljden vore i så fall alltid giltighet.

Antag t.ex. att ett stämmobeslut eller en bolagsordningsbestämmelse föreskriver att en försäljning av en tillgång som motsvarar mer än 50 procent av bolaget A:s balansomslutning får beslutas endast av stämman och att en potentiell köpare B har vetskap om föreskriften. Om styrelsen i bolaget A ändå skulle sälja en sådan tillgång till B innebär 8 kap. 42 § 2 st. 2 p. ABL att bolaget A likväl skulle vara bundet av rättshandlingen, trots B:s onda tro. Antag istället att någon sådan föreskrift inte meddelats, men att en oskriven exklusiv stämmokompetens skulle existera och att en försäljning av en tillgång av motsvarande storlek skulle anses tillhöra detta kompetensområde. Enligt vår mening vore det besynnerligt om bolaget A i det fallet skulle ha *lättare* att undgå bundenhet än i det förra fallet.

Även ändamålsskäl som omsättningsintresset och tredje mans behov av klara gränser mellan stämmans och styrelsens kompetens talar starkt för att kompetensöverskridanden av nu diskuterat slag inte skall kräva god tro hos tredje man för att bolaget skall bli bundet.¹²

⁸ Andersson, S., Johansson, S., Skog, R., Aktiebolagslagen, En kommentar, 2006, 7:1.1.

⁹ Jfr Nerep, E., Samuelsson, P., Aktiebolagslagen – en lagkommentar, Del 1, 2007, s. 546 f.

¹⁰ Se EG:s första bolagsdirektiv (68/151/EEG), artikel 9, p. 1. Se även prop. 1993/94:196, s. 123.

¹¹ Jfr Nials argumentation i Nial, Festskrift till Rodhe, s. 343 f.

¹² Jfr Åhman, O., Behörighet och befogenhet i aktiebolagsrätten, 1997, s. 532 f.

I rättsförhållandet till tredje man skulle det därmed sakna betydelse om styrelsen fått stämmans samtycke eller inte i en fråga som skulle tillhöra vad som kallas en oskriven exklusiv stämmokompetens. Eftersom bolaget ändå vore bundet av styrelsens åtgärd framstår det rentav som motsägelsefullt att tala om åtgärden som tillhörande en stämman tillhörig ”exklusiv kompetens”.

Aktiebolagsrättsligt kan emellertid med ”oskriven exklusiv stämmokompetens” också förstås en rätt för stämman att fatta vissa beslut och en korresponderande skyldighet för styrelsen att hänskjuta dessa beslut till stämman, oavsett att detta saknar betydelse i förhållande till tredje man. Den *skadeståndsrättsliga betydelsen* av en sådan skyldighet skulle i så fall vara att det på den grunden kunde vara möjligt att uppställa en presumtion för oaktsamhet om styrelsen beslutat i en fråga som ankom på stämman.¹³ Så länge det inte på ett auktoritativt sätt slagits fast att det finns en sådan skyldighet och vilka beslut som i så fall skulle omfattas av skyldigheten, bör en presumtion för oaktsamhet åtminstone förutsätta att det finns en etablerad praxis som utvisar att vissa beslut, som inte faller under den i ABL uttryckligen angivna exklusiva stämmokompetensen, ändå regelmässigt hänskjuts till stämman för beslut. I ett rättsligt förfarande får det antas att käranden skulle ha mycket svårt att styrka att en sådan praxis existerar.

Mot denna bakgrund ligger det enligt vår mening närmast till hands att anta att det inte finns någon oskriven exklusiv stämmokompetens. Det är också den slutsats Ola Åhman drar efter sin utförliga analys av frågan.¹⁴ Han menar dock att det torde vara möjligt att göra analogier till reglerna om stämmans beslutanderätt när ändamålsskäl talar för det.¹⁵ Enligt vår mening kan det måhända vara riktigt om fråga skulle vara om ett *uppenbart fall av kringgående* av ABL:s uttryckliga regler om stämmans exklusiva kompetens. I övrigt torde man ha att utgå ifrån att lagstiftaren har övervägt vilka beslut som skall tillhöra stämmans exklusiva kompetens och angivit det i lag – övriga beslut hör inte dit.

Erik Nereps och Per Samuelssons uppfattning ansluter nära till vår. De menar att det överhuvudtaget inte existerar någon oskriven exklusiv stämmokompetens, men också att det inte är möjligt att göra analogier till bestämmelser i ABL om stämmans exklusiva kompetens.¹⁶

Krooks påstående att förarbetsuttalanden från senare tid skulle ha ”öppnat upp” för en oskriven exklusiv stämmokompetens förvånar.¹⁷ När det i motiven talats om att ge ägarna bättre förutsättningar för en aktiv roll i bolagen har det inte varit fråga om att frånta styrelsen beslutskompetens och öka stämmans makt, utan snarare om att underlätta för aktieägarna att ta ett större ansvar för sitt ägande. De regler som tillkommit på senare tid har närmast syftat till att öka insynen i bolagen, att underlätta för aktieägare att utöva sin makt och att för-

¹³ Därtill fordras givetvis för skadeståndsskyldighet att skada, kausalsamband m.m. kan styrkas.

¹⁴ Åhman, a.a. s. 533 f. och 559.

¹⁵ Åhman, a.a. s. 534 ff. och 559 f.

¹⁶ Nerep, Samuelsson, a.a. s. 546 f.

¹⁷ Krook, a.a. s. 857 ff.

bättra möjligheterna att utkräva ansvar av försumliga bolagsföreträdare.¹⁸ Detta kan överhuvudtaget inte påverka frågan om huruvida det existerar en oskriven exklusiv stämmokompetens eller inte.¹⁹

Det självreglerande instrument som Svensk kod för bolagsstyrning utgör kan inte heller ha någon betydelse för frågan om omfattningen av stämmans exklusiva kompetens. Därtill bör det framhållas att kodens syfte i första hand är att främja en sund maktbalans mellan ägarna och styrelsen genom att verka för att aktieägarna tillvaratar sina möjligheter att på bolagsstämma utöva inflytande i bolaget, dvs. att utnyttja den makt de faktiskt har.²⁰ Det – och inte en förskjutning av den faktiska möjligheten att fatta beslut – torde också vara huvudpunkten i den *corporate governance*-diskussion som nu pågått i många år.

Slutsatsen av det här i all korthet sagda är enligt vår uppfattning att ABL *uttömmande* anger de beslut som exklusivt tillkommer bolagsstämman, medan övriga beslut kan fattas av styrelsen.²¹ Det bör med andra ord inte anses existera någon oskriven exklusiv stämmokompetens.

Slutlig klarhet i frågan torde vi dock bara kunna få om Högsta domstolen skulle få anledning att ta ställning till den eller om det i lag slås fast antingen att ABL *uttömmande* anger vilka beslut som tillhör stämmans exklusiva kompetens eller t.ex. att även åtgärder av extraordinär beskaffenhet skall underställas stämman för beslut. Det framstår som mindre sannolikt att Högsta domstolen inom någon nära framtid kommer att få tillfälle att avgöra saken. Med tanke på de problem som inte sällan uppkommer på grund av den oenighet som tycks råda i doktrinen på den här punkten kan det därför finnas anledning att överväga om frågan inte bör lösas lagstiftningsvägen.

3. Måste beslut om avnotering fattas av stämman?

Om det, såsom vi menar, inte finns någon oskriven exklusiv stämmokompetens, kan naturligtvis beslut om avnotering av ett bolags aktier fattas likaväl av styrelsen som av stämman, så länge ett tidigare stämmobeslut eller bolagsordningen inte förbjuder styrelsen att göra det. Detta avsnitt skulle vi således kunna avsluta här. Eftersom det emellertid finns företrädare för uppfattningen att det enligt

¹⁸ Ett fåtal exempel finns dock på frågor som lagstiftaren under senare tid valt att hänföra till stämmans uttryckliga exklusiva kompetens; fördelningen av styrelsearvode, sammanläggning och uppdelning av aktier samt, beträffande aktiemarknadsbolag, fastställande av riktlinjer för ledande befattningshavares ersättning.

¹⁹ Det anses f.ö. i allmänhet att förarbetsuttalanden inte kan påverka redan gällande rätt, utan endast bidra till att utlägga innehållet i *ny rätt*, se t.ex. Strömholm, S., Rätt, rättskällor och rättstillämpning, 1996, s. 372 ff. Någon ny rätt kan vi ingalunda tala om här.

²⁰ Jfr Svensk kod för bolagsstyrning, avsnitt I.1.1 och II.

²¹ En annan sak – som inte har med aktiebolagsrätten att skaffa – är att styrelsen i ett aktiemarknadsbolag kan ha skyldighet att hänskjuta en fråga till stämman för att bolaget skall efterleva god sed på aktiemarknaden, se t.ex. Aktiemarknadsnämndens uttalanden AMN 2002:1 och 2002:17.

gällande rätt skulle existera en oskriven exklusiv stämmokompetens, kan det ändå finnas anledning att också behandla frågan om ett sådant beslut skulle tillhöra ett stämman tillhörigt oskrivet exklusivt kompetensområde – givet förutsättningen att ett sådant område alls existerar.

Krook anser att ett beslut om avnotering inte är ett för aktieägarna mindre ingripande beslut än ett beslut om övergång från publikt till privat bolag, utan att ett avnoteringsbeslut utgör ett *åtminstone* lika stort ingrepp som ett beslut om övergång till privat bolag.²² Eftersom det inte vore ”logiskt att hantera dessa två så likartade beslut på diametralt olika sätt”, och beslut om övergång från publikt till privat bolag enligt ABL kräver stämmobeslut, drar Krook slutsatsen att även ett avnoteringsbeslut måste fattas av stämman.²³

Verkningarna av en avnotering är dock långtifrån desamma som verkningarna av en övergång till privat bolag. Efter en avnotering har bolaget alltså möjlighet att låta notera sina aktier på samma eller en annan börs eller marknadsplats igen. Bolaget har också kvar sin möjlighet att anskaffa kapital genom emissioner på marknaden av t.ex. aktier eller obligationer. När ett publikt bolag har blivit privat är däremot dörren stängd för att vända sig till allmänheten för kapitalanskaffning. Att en övergång till privat bolag har långt större konsekvenser för aktieägarna än en avnotering framstår därför som tydligt.

Krook tar här upp Johanssons ovan omnämnda tråd och menar att beslut, vars verkningar är likartade beslut som enligt ABL fordrar stämmobeslut, skall fattas av stämman. För den som är anhängare av teorin att det existerar en oskriven exklusiv stämmokompetens – och dessutom instämmer i Krooks uppfattning att verkningarna i det aktuella fallet är likartade – kan resonemanget måhända framstå som riktigt, men rimligen bara under den förutsättningen att lagstiftaren då lagbestämmelsen infördes förbisåg eller i vart fall inte alls behandlade det beslut som nu inte lagreglerats. Krooks artikel synes vilja ge sken av att avnoteringsbeslutet är just ett sådant beslut. Så är emellertid inte fallet.

Det citat som Krook återger från propositionens författningskommentar rör *majoritetskravet* för beslut om övergång från publikt till privat bolag.²⁴ Det har mycket litet att göra med kompetensfrågan – byte av bolagskategori kräver en ändring av bolagsordningen och beslutet skall därför redan av det skälet fattas av bolagsstämman. Krook underlåter dessutom att nämna att frågan behandlas även i propositionens allmänmotivering. Där sägs bl.a.:

²² Krook, a.a. s. 860.

²³ Krook, a.st. Vilket majoritetskrav som skall ställas på ett stämmobeslut om avnotering tar dock Krook inte ställning till. Beslut om övergång från publikt till privat bolag måste biträdas av samtliga på stämman närvarande aktieägare företrädande minst nio tiondelar av aktierna. Samtidigt krävs inte större uppslutning än mer än hälften av de avgivna rösterna för ett stämmobeslut om avnotering. Det vore enligt vår uppfattning märkligt om en typ av beslut kompetensmässigt skulle jämföras med ett annat, som i lagen omgärdas av ett mycket starkt minoritetsskydd, om beslutet likväl kan fattas av stämman med stöd från endast mer än hälften av rösterna och utan några särskilda minoritetsskyddsregler.

²⁴ Krook, s. 860, jfr prop. 1993/94:196, s. 204 f.

”För den enskilde aktieägaren kan det vara av stor betydelse om bolaget är ett publikt eller ett privat aktiebolag. Aktier i ett publikt aktiebolag kommer att kunna vara föremål för handel på aktiemarknaden. Någon möjlighet till sådan handel kommer inte att finnas för aktier i privata aktiebolag. Ett beslut att ett publikt aktiebolag skall bli privat kan därför få till följd att aktiens värde minskar väsentligt. Detta är skälet till att kommittén har föreslagit att det för ett sådant beslut skall behövas en synnerligen kraftig majoritet [...].

Advokatsamfundet har riktat vissa invändningar mot kommitténs förslag i denna del. Samfundet har påpekat att redan ett beslut i ett börsnoterat aktiebolag att bolagets aktier inte längre skall vara noterade på börsen kan leda till en motsvarande försämring av aktiernas värde. Ett sådant beslut kan fattas av styrelsen eller – med enkel majoritet – av bolagsstämman. [...]

Regeringen ansluter sig emellertid – i likhet med flertalet remissinstanser – till kommitténs förslag. Många aktieägare i publika aktiebolag torde ha förvärvat sina aktier som en form av investering i värdepapper. En viktig förutsättning för förvärvet kan då antas ha varit att aktierna förblir omsättningsbara. Ett beslut om att ett publikt aktiebolag skall bli privat torde – i långt större utsträckning än ett beslut om att avregistrera bolaget från börsen – begränsa omsättningsbarheten och därigenom minska aktiernas värde.²⁵

I propositionen framhålls alltså särskilt att ett beslut om övergång till privat bolag i långt större utsträckning än ett beslut om avnotering begränsar omsättningsbarheten med påföljande värdeminskning. Detta och det faktum att regeringen faktiskt uppmärksammade att ett avnoteringsbeslut kan fattas av styrelsen *eller* stämman, utan att finna anledning att ändra på den ordningen, kan inte rimligen uppfattas på annat sätt än att beslut om avnotering kan fattas på just dessa båda sätt.²⁶ För att ändra på detta förhållande skulle det enligt vår mening fordras en lagändring – och det alldeles oavsett om det skall anses finnas en oskriven exklusiv stämmokompetens eller inte.

Avslutningsvis skall nämnas att Aktiemarknadsnämnden i flera fall har uttalat att det även utifrån god sed på aktiemarknaden är godtagbart att styrelsen beslutar om avnotering.²⁷ Det är inte nämndens uppgift att uttala sig om innehållet i gällande rätt, men det blir många gånger ofrånkomligt och nämnden har utan tvekan en auktoritativ ställning även utanför sitt egentliga område. Aktiemarknadsnämndens uppfattning, att beslut om avnotering inte faller inom någon stämmans exklusiva kompetens, måste därför tillmätas stor vikt.²⁸ Den vanligaste ordningen är också att det är styrelsen som tar beslutet.²⁹

²⁵ Prop. 1993/94:196, s. 84 f.

²⁶ Därmed måste det även vara uteslutet att genom en *analogi* till 26 kap. 6 § ABL kräva stämmans avgörande av en fråga om avnotering.

²⁷ Se AMN 1998:10 och 2004:29 samt vidare Kristiansson, B., Avnotering efter ansökan av bolaget, NTS 2006:3, s. 33 ff.

²⁸ Se AMN 2002:17 och 2004:29.

²⁹ Förutom till vår egen erfarenhet på området kan vi här hänvisa till bl.a. AMN 1998:10, Kristiansson, a.a. s. 32 och Örtengren, T., Börsintroduktion på Stockholmsbörsen – noteringsprocessen och noteringskrav i af Sandeberg, C. och Sevenius, R. (red.), Börsrätt, 2007, s. 96. Man kan diskutera om denna praxis också bör tillmätas rättslig betydelse, jfr Högsta domstolens resonemang i NJA 1995 s. 742, s. 766 i referatet, om betydelsen av hur det praktiska rättslivet har agerat.

4. Slutord

Det bör enligt gällande rätt inte anses existera någon oskriven exklusiv stämkompetens. Redan på den grunden bör det stå klart att ett beslut om *avnotering* av ett bolags aktier inte kan vara exklusivt förbehållet bolagsstämman, utan kan fattas lika väl av styrelsen som av stämman. Särskilt mot bakgrund av de motivuttalanden som gjordes när reglerna om privata och publika bolag infördes bör även anhängare av teorin att det finns en oskriven exklusiv stämmokompetens kunna instämma i att i vart fall beslut om avnotering inte tillhör ett sådant kompetensområde. En helt annan sak är att god sed på aktiemarknaden i undantagsfall kan kräva att styrelsen hänskjuter en fråga om avnotering till bolagsstämman.

I ljuset av att styrelsen kan fatta ett avnoteringsbeslut framstår det som självklart att styrelsen kan ta beslut om *notering* av ett bolags aktier. Krook motiverar inte alls varför även ett noteringsbeslut enligt hennes mening skulle fordra stämombeslut. De argument hon åberopar till stöd för att avnoteringsbeslutet skall fattas av stämman synes i vart fall inte göra sig gällande ifråga om ett noteringsbeslut.

Urban Båvestam & Anders Lindblad